

Arrest

nr. 117 389 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 in plaats van 21 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LENTZ loco advocaat D. ANDRIEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn, afkomstig van Kindia. U woonde er bij uw ouders en hun kinderen.

Vanaf uw acht jaar werd u door uw halfbroer, (A.) misbruikt.

U ging naar school tot uw negentien jaar. Terwijl u uw elfde jaar onderwijs afwerkte (het laatste jaar dat u naar school ging), huwde u op 11 februari 2003 met uw man, (D.A-R.). U verhuisde om bij uw man in Conakry te wonen, in de wijk Taouyah.

Jullie kregen samen vijf kinderen. Uw eerste vier kinderen zijn in Conakry geboren; (H.) op 11 februari 2004, (A.M.) op 11 maart 2006, (M.) op 21 oktober 2007 en (Haw.) op 15 oktober 2011. U kreeg nog een dochter, (H.) op 22 mei 2013. Ze werd geboren in België. Uw man weet niet dat jullie nog een dochter hebben. Uw man is een tweede keer getrouwd, u weet niet wanneer maar het was wanneer jullie reeds drie kinderen hadden.

Uw oudste dochter, (H.) (°2004) werd door uw schoonouders besneden. Ze ging op vakantie naar haar grootouders in het dorp in augustus 2010. U en uw man kregen toen bericht dat jullie dochter werd besneden. Er waren echter complicaties; jullie dochter was erg ziek. Uw man ging haar daarom halen uit het dorp. Jullie moesten een paar keer naar het ziekenhuis gaan omdat jullie dochter infecties had opgelopen. In het ziekenhuis kregen jullie van de dokter te horen dat besnijden niet goed is. Jullie besloten daarop dat jullie (M.) niet zouden besnijden. U en uw man waren niet op de hoogte dat uw schoonouders uw oudste dochter zouden besnijden.

In augustus 2012 hadden uw schoonouders plannen gemaakt om uw dochter (M.) bij hen op vakantie te laten komen. Deze keer wisten jullie dat ze zou besneden worden. Uw man, die initieel tegen besnijdenis was gekant, ging na een lang gesprek met zijn ouders in oktober 2012 akkoord om (M.) te laten besnijden. U probeerde hem terug te overtuigen maar uw man bleef de beslissing van zijn ouders respecteren. De ouders van uw man waren kwaad dat u bleef weigeren en gingen daarom contact met uw ouders opnemen. Uw vader vond dat u uw dochter moest laten besnijden. Uw moeder daarentegen vond ook dat u uw dochter niet moest besnijden. U was het geruzie beu tussen u en uw man en de bedreigingen van uw schoonouders die zelfs dreigden dat ze uw dochter in Conakry zouden oppikken. Met de hulp van uw moeder besloot u daarom om te vluchten. U ging op 2 december 2012 naar het huis van de vriendin van uw moeder, tante (K.), samen met al uw kinderen. De familie van uw man ging op zoek naar u en ging naar uw ouders. Uw vader dwong uw moeder om u te zoeken. Indien ze niet zou zoeken, zou ze worden weggestuurd. Uw moeder raadde u aan om het land te verlaten. U weigerde initieel omdat u teveel kinderen heeft. Uw dochter, (M.) vroeg zelf om besneden te worden omdat al haar vriendinnetjes reeds besneden waren en ze (M.) uitlechte omdat zij het ritueel nog niet had ondergaan. U beseftte dat het nodig was om Guinee te verlaten en samen met de hup van uw moeder en tante (K.) verliet u Guinee op 29 december 2012. De volgende dag arriveerde u in België en vroeg u, samen met uw kinderen, asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw Guinese identiteitskaart, uitgereikt op 21/12/2010 te Ratoma; de geboortebewijzen van uw kinderen (H.) (25/06/2004), (A.M.) (11/03/2006), (M.) (21/10/2007), (Haw.) (15/10/2011) geboren te Guinee; een geboortebewijs van uw dochter (H.) (22/05/2013) geboren in België; een medisch attest opgemaakt op 21/07/2010 te Conakry om aan te tonen dat uw dochter, (H.) (°2004) gehospitaliseerd werd omwille van haar besnijdenis; een medisch voorschrift van uw dochter (H.) (°2004); een medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent type 2 (opgemaakt door dr. (B.), op 25/04/2013); een medisch attest waaruit blijkt dat (M.) niet is besneden (opgemaakt door dr. (B.), op 25/04/2013); een medisch attest waaruit blijkt dat (Haw.) niet is besneden (opgemaakt door dr. Bouillon, op 25/04/2013); een medisch rapport van uw dochter (H.) (°2013) waaruit blijkt dat ze werd geboren op 38 weken en 3 dagen via een keizersnede.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u vreest dat uw oudste dochter, (H.) (°2004) die nog in Guinee verblijft, zal worden uitgehuwelijkt wanneer ze zal worden gevonden door de familie van uw man. (zie gehoor CGVS, p 7) U verklaart tevens dat u vreest dat uw dochters door de familie van uw man zullen besneden worden aangezien het traditie is en volgens hen verplicht is volgens de Islam. (zie gehoor CGVS, p 19) Bovendien vreest u dat uw jongste dochter (H.) (°2013) zal worden vermoord aangezien ze met een keizersnede werd geboren omdat ze in stuitligging lag. (zie gehoor CGVS, p 32) Volgens uw verklaringen zouden in Guinee kinderen die op dergelijke manier ter wereld komen ongeluk brengen en hierdoor worden gedood. Tenslotte vreest u dat u terug bij uw ouders zal moet wonen indien u moet terugkeren naar Guinee en dat uw dochters hierdoor ook bij uw halfbroer moeten wonen (die ook bij uw ouders woont) waardoor zij ook mogelijks worden blootgesteld aan zijn seksueel misbruik waaraan u werd blootgesteld sinds uw acht jaar. (zie gehoor CGVS, p 16, 26)

Ten eerste kunnen ernstige twijfels worden geuit omtrent de verklaringen die u aflegde over uw oudste dochter, (H.D.), die volgens uw verklaringen op 11 februari 2004 werd geboren, die momenteel in Guinee verblijft en die als enige van uw dochters is besneden.

Vooreerst blijkt uit de geboorteakte van uw oudste dochter (H.D.), die werd afgeleverd op 2 juli 2004, dat als leeftijd van haar vader, (A.D.), 28 jaar staat vermeld. In het licht van uw verklaring in de bijlage

'Samenstelling van familie' pt. 7 (Echtgenoot) en tijdens het gehoor door de DVZ (dd. 15 januari 2013) (pt. 16a) dat uw echtgenoot op 10 augustus 1970 werd geboren, kan de vermelding op deze geboorteakte niet juist zijn, vermits uw echtgenoot in juli 2004 niet 28 maar 33 (bijna 34) jaar oud was. Tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat uw man op 10 augustus 1976 werd geboren, maar toen de protection officer u erop attent maakte dat u bij de DVZ 1970 als geboortejaar had opgegeven, beaamde u dat en bevestigde dat hij in 1970 werd geboren (gehoor CGVS, p. 9), zodat hogervermelde bedenking overeind blijft.

Verder verklaarde u dat uw oudste dochter, (H.D.), werd besneden in augustus 2010, in het dorp van de ouders van uw man en dat ze terug naar Conakry kwam in september 2010. (zie gehoor CGVS, p. 15, 16) Het is echter zeer opmerkelijk dat het medisch attest dat u voorlegt om aan te tonen dat uw oudste dochter (H.) werd besneden en hierdoor medische complicaties had en moest opgenomen worden dateert van 21 juli 2010. U verklaarde echter dat uw oudste dochter werd besneden in augustus 2010 en pas terug naar Conakry werd gebracht in september 2010. Het is dus niet aannemelijk dat u een document voorlegt, dat moet bewijzen dat uw oudste dochter (H.) complicaties kreeg ten gevolge van besnijdenis, dat werd gedateerd op 21 juli 2010 terwijl ze volgens uw verklaringen in pas in augustus 2010 zou zijn besneden. Bovendien is het medisch voorschrift, waarvan u verklaart dat het voor uw dochter diende i.v.m. de besnijdenis die ze onderging, eveneens gedateerd op 21 juli 2010. Ook wordt op het medisch attest en het medisch voorschrift vermeld dat uw oudste dochter (H.) op het moment van aflevering van het attest – met name 21 juli 2010 - 5 jaar was, terwijl uit de door u opgegeven geboortedatum van (H.) – met name 11 februari 2004 (zie gehoor CGVS, p. 9) – blijkt dat zij op 21 juli 2010 al ruim 6 jaar was. Het medisch attest en het medisch voorschrift zijn bovendien ondertekend door een arts, maar de naam van de arts staat op geen van beide formulieren uitdrukkelijk vermeld.

Daarnaast verklaarde u dat u vreest dat uw oudste dochter (H.) zal worden uitgehuwelijkt op initiatief van haar vader (zie gehoor CGVS, p. 7). Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u (H.) in dergelijke riskante omstandigheden in Guinee zou hebben achtergelaten, terwijl u uw zoon (D.A.M.), voor wie u tijdens de uiteenzetting van uw asielrelaas niet meteen een persoonsgebonden vrees of risico aanhaalde, wél heeft meegebracht naar België. Gevraagd waarom u (H.) niet meegenomen heeft, antwoordde u dat u het niet kon en gevraagd om dit toe te lichten, antwoordde u (zonder meer) dat u niet genoeg geld had om haar mee te nemen (gehoor CGVS, p. 7). Aan het einde van het gehoor verklaarde u dan weer dat u uw zoon meebracht en niet uw dochter, omdat de smokkelaar een foto had voor een jongen en voor de meisjes, maar niet voor (H.) (gehoor CGVS, p. 21). Het komt echter niet geloofwaardig over dat puur materiële overwegingen (niet genoeg geld, geen foto voor (H.), ...) zouden hebben opgewogen tegen uw beweerd vrees dat (H.) (in uw afwezigheid) zou worden uitgehuwelijkt door uw echtgenoot.

Daarnaast zijn er nog andere elementen die doen twifelen aan uw bewering dat uw oudste dochter (H.) zou worden gedwongen om te trouwen. U haalde dit element voor het eerst aan bij het begin van het gehoor (gehoor CGVS, p. 7). Toen u verder tijdens het gehoor, naar aanleiding van uw bewering dat de familie van uw moeder zoekt om uw oudste dochter (H.) te vinden, werd gevraagd waarom u denkt dat de familie van uw man uw oudste dochter terug wil, antwoordde u merkwaardig genoeg dat u het niet weet (zie gehoor CGVS, p. 21). Dit staat echter in schril contrast met uw vorige eerdere verklaring dat u vreest dat ze zal worden uitgehuwelijkt. Pas wanneer de protection officer u zei dat u eerder beweerde dat (H.) zou worden uitgehuwelijkt, beaamde u dat. Men zou toch verwachten dat u spontaan consequent zou antwoorden indien u werkelijk zou vrezen dat uw dochter zou worden uitgehuwelijkt door uw schoonfamilie. (gehoor CGVS, p. 21). Verder legde u weinig overtuigende verklaringen af over waarom u denkt dat uw oudste dochter (H.) [nu] zal worden uitgehuwelijkt. U verklaart alleen dat ze dit zullen doen omdat ze groot is voor haar leeftijd. (zie gehoor CGVS, p. 21) Gezien het milieu waar uw man vandaan komt; gestudeerd, wonende in de stad (zie gehoor CGVS, p. 27), is het weinig plausibel dat uw man zomaar zijn dochter zou laten uithuwelijken, ondanks uw verklaring dat hij dit zeker zou laten doen. (zie gehoor CGVS, p. 21) Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat gedwongen huwelijken voornamelijk voorkomen in landelijke gebieden waarbij de families sterk met de tradities verbonden zijn. (zie SRB – Guinee- Le Marriage, Cedoca, april 2013) Zeker gezien uw man ook niet met een zeer jonge vrouw is getrouwd (uw dochter is momenteel negen jaar – u was negentien jaar toen u trouwde met uw man) en er dus geen enkel element voorhanden is dat erop wijst dat uw familie of de familie van uw man deze traditie om jonge kinderen uit te huwelijken genegen is.

Bevreemdend is ook dat u uw jongste dochter, die in België werd geboren, de naam (H.) heeft gegeven, waaruit kan worden afgeleid dat u twee van uw dochters identiek dezelfde naam heeft gegeven. U verantwoordde dit door te stellen dat u het uit liefde deed en omdat u niet weet of u uw eerste dochter nog zal zien of niet. (zie gehoor CGVS, p. 9). Niettemin blijft het bevreemdend dat een moeder twee van haar dochters identiek dezelfde naam zou geven.

Uit dit alles blijkt dat ernstig getwijfeld kan worden aan uw bewering dat u in Guinee een dochter met de naam (H.) zou hebben die geboren is in 2004, die in augustus 2010 zou zijn besneden en die dreigt te worden uitgehuwelijkt door uw echtgenoot.

Tevens kunnen nog enkele bijkomende opmerkingen worden gemaakt die toelaten om uw bewering dat uw 3 jongste dochters bij terugkeer naar Guinee zouden worden besneden, te betwijfelen.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat - vermits de besnijdenis en de uithuwelijking van uw beweerde oudste dochter (H.), en zelfs uw loutere bewering dat zij uw (oudste) dochter is, in het licht van het voorgaande kunnen worden betwijfeld - tevens vraagtekens worden geplaatst bij uw bewering dat uw andere, jongere dochters, met name (M.), (Haw.) en de jongste, (H.), bij terugkeer zullen worden besneden (zie gehoor CGVS, p. 13, 16) (of desgevallend zouden worden uitgehuwelijkt) in opdracht van uw schoonfamilie.

Daarnaast zijn er verschillende aanwijzingen dat uw bewering dat uw schoonfamilie uw oudste dochter (H.) heeft laten besnijden buiten uw medeweten (zie gehoor CGVS, p. 16-17, 27) en dat uw andere dochters hetzelfde lot zouden ondergaan, omdat uw echtgenoot en schoonouders voor besnijdenis zijn (gehoor CGVS, p. 16), niet waarachtig is.

U stelde dat uw oudste dochter (H.) in augustus 2010 werd besneden in het dorp van uw man, in opdracht van uw schoonouders (gehoor CGS, p. 16-17). Het is echter bevreemdend dat u klaarblijkelijk nooit zou hebben nagedacht over de gevolgen die het verblijf van uw oudste dochter (H.) bij uw schoonfamilie met zich kunnen meebrengen, zeker gezien u verklaart dat u op dat moment dat zij effectief besneden werd al tegen besnijdenis was en dat u toen al wist welke consequenties besnijdenis met zich meebrengt. (zie gehoor CGVS, p. 27) U beweerde bovendien te weten dat uw schoonouders besloten over de besnijdenis van hun kleindochters. (zie gehoor CGVS, p. 28) Het is hierbij verwonderlijk dat, gezien u tegen besnijdenis was gekant, u hier niet met uw man had overgepraat of uw schoonouders. (zie gehoor CGVS, p. 27) U verklaart dat het 'probleem' zich toen niet stelde waardoor u dergelijk gesprek niet moest aangaan. (zie gehoor CGVS, p. 27) Maar gezien u een dochter heeft en weet dat uw schoonfamilie pro-genitale vrouwenverminking is, is het evident dat 'het probleem' wel degelijk aanwezig was vanaf het moment dat u van uw eerste dochter bent bevallen. Het is dan ook bevreemdend dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u geen maatregelen trof om uw oudste dochter (H.) voor besnijdenis in opdracht van uw schoonfamilie te behoeden, door bij voorbeeld het thema al aan te kaarten bij uw schoonouders, zodat u minstens een beeld zou krijgen van de standpunten die ze erop nahielden en desgevallend te proberen om hen te overtuigen uw dochters niet te besnijden.

U verklaarde dat uw man van mening veranderde over besnijdenis, nadat jullie oudste dochter (H.) medische complicaties kreeg ten gevolge van haar besnijdenis. U stelde verder dat uw man daarom aanvankelijk weigerde om jullie tweede dochter (M.) te laten besnijden. U beweerde echter dat uw echtgenoot nadien zwichtte onder druk van zijn ouders om jullie tweede dochter (M.) toch te laten besnijden (gehoor CGVS, p.16-17). Uw verklaringen over het moment waarop uw man zou zijn gezwicht onder de druk van zijn ouders zijn echter volstrekt incoherent. Aanvankelijk stelde u dat uw man in juni 2012 naar zijn ouders ging en dat hij terugkwam met de boodschap dat hij toch wilde dat (M.) zou worden besneden (gehoor CGVS, p.17). Later tijdens het gehoor beweerde u echter dat uw schoonouders (M.) in augustus 2012 wilden laten besnijden, maar dat u en uw man toen weigerden en uitstel verkregen door te pretenderen dat (M.) ziek was. U voegde er uitdrukkelijk aan toe dat uw man en u op dat moment (i.e. in augustus 2012) tegen besnijdenis waren. Volgens uw verklaringen was het pas naar aanleiding van een bezoek van uw man aan zijn ouders in of na oktober [2012] dat hij opnieuw van mening veranderde [en dus vond dat (M.) moest worden besneden] (gehoor CGSV, p.30), wat incoherent is met uw eerdere verklaring dat hij in juni 2012 van mening veranderde. Op nog een ander moment tijdens het gehoor verklaarde u dan weer dat uw echtgenoot in september 2012 toegaf aan zijn ouders om (M.) toch te laten besnijden (gehoor CGVS, p.22). Men zou toch verwachten dat u hierover eenduidige verklaringen zou afleggen, omdat het standpunt van uw echtgenoot ter zake toch een cruciaal element vormt in uw asielrelaas.

Daarnaast wekt het ook verbazing dat – los van de bedenking of uw echtgenoot nu in juni, in september of in oktober 2012 opnieuw een standpunt voor besnijdenis van uw dochter ((M.)) innam - u nog tot 2 december 2012 wachtte om bij uw man weg te vluchten met uw kinderen (zie gehoor CGVS, p. 17, 30), te meer omdat u verklaarde dat uw echtgenoot door uw schoonouders overhaald werd om (M.) te laten besnijden (zie gehoor CGVS, p.17) en omdat u beweerde dat uw schoonouders in die periode elke dag aandrongen op de besnijdenis van (M.) (gehoor CGVS, p.17). Het is weinig aannemelijk dat u na het moment waarop uw echtgenoot uiting gaf aan zijn overtuiging dat (M.) moest worden besneden, nog minstens ruim een maand wachtte om uiteindelijk begin december 2012 bij hem te vertrekken, en dat terwijl u verklaarde dat de besnijdenis van (M.) voor augustus 2012 was voorzien (gehoor CGVS, p. 30), zodat ze haar in principe op elk moment konden komen halen om haar naar het dorp van uw schoonouders te brengen en te besnijden. Ook wekt het verbazing dat uw man, indien hij werkelijk voor

besnijdenis van (M.) zou zijn geweest, zijn dochter met dat doel niet naar zijn ouders zou hebben gebracht; u suggereerde tijdens het gehoor dat uw schoonouders wachtten op het moment dat u uw dochter (M.) naar hen zou brengen (gehoor CGVS, p.17, 30), maar gezien uw standpunt tegen besnijdenis lag het voor de hand dat u dit niet zou doen. In het licht daarvan is het dan ook vreemd dat uw man (M.) niet naar hen heeft gebracht. Ook dit doet twijfelen aan uw bewering dat uw echtgenoot voor besnijdenis is.

Er kan in het algemeen nog worden opgemerkt dat er sterke aanwijzingen zijn dat u en uw man niet uit een behoudsgezin milieu komen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u afkomstig bent uit een sterk verstedelijkt gebied en dat u de mogelijkheid kreeg om te studeren. U verklaart dat u, na uw huwelijk, de kans van uw man kreeg om uw studie verder te zetten. Het was voor u echter niet te combineren waardoor u bent gestopt met uw studie. (zie gehoor CGVS, p 4) U verklaart wel dat u, nadat u verhuisd was, verder in Conakry heeft gestudeerd. (zie gehoor CGVS, p 5) Het is echter opmerkelijk dat, wanneer u wordt gevraagd waar u heeft gestudeerd, u alleen spontaan vermelding maakt van Kindia, terwijl u wel zegt dat u in Conakry uw elfde jaar heeft beëindigd. (zie gehoor CGVS, p 5) Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat 72% van de vrouwen geen enkele opleidingsniveau hebben behaald in Guinee. (zie SRB – Guinee – le Marriage – p 5) Het feit dat uw ouders u hebben laten studeren getuigt er alvast van dat dat ze zich niet vastpinnen op de traditionele normen die in Guinee zouden heersen. U zegt dat uw man ook heeft gestudeerd. (zie gehoor CGVS, p 27) Het feit dat hij u bovendien de kans gaf om uw studie af te ronden en u er bovendien niet van weerhield om verder te studeren, getuigt van een eerder progressieve attitude binnen de Guineese context. Bovendien verklaart u dat u in 2003 bent getrouwd. (zie gehoor CGVS, p 4) U was toen 19 jaar. U bent dus niet uitermate jong gehuwd, zoals vaak gebeurd bij traditionele families. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat Kindia de derde grootste stad in Guinee is. U bent daarna verhuisd naar Conakry (de hoofdstad van Guinee) waardoor kan gezegd worden dat u uit een sterk verstedelijkte omgeving afkomstig bent.

Daarenboven blijkt dat uw moeder in haar vriendenkring personen heeft die goed bevriend zijn met dokters. Dit duidt, nogmaals, op het feit dat u afkomstig bent uit een progressief, intellectueel milieu.

Het profiel van jullie beiden, in combinatie met hogervermelde vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de besnijdenis van uw oudste dochter (H.), over de nakende besnijdenis van uw tweede dochter (M.), en over het standpunt van uw echtgenoot rond besnijdenis en gelet op uw bewering dat uw echtgenoot op zijn minst gedurende ruim 2 jaar tegen besnijdenis was, laten toe om uw bewering dat het uw echtgenoot werkelijk menens was om uw dochters te laten besnijden te betwijfelen.

Bovendien moet het volgende worden opgemerkt in verband met besnijdenis in Guinee. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en onder intellectuelen, niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden en zorgen voor de noodzakelijke omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen tot wanneer ze meerderjarig is. Dit door o.a. hun dochter niet naar familie in de dorpen te sturen. Het is immers vaak op het platteland dat de druk om besnijdenis uit te voeren veel groter is. U haalt hierbij zelf aan dat uw schoonmoeder uw oudste dochter naar het platteland heeft gebracht om haar te laten besnijden. (zie gehoor CGVS, p 16) Volgens deze bronnen is het noodzakelijk om een sterk onderscheid te maken tussen de stad en het platteland. Voor ouders die weigeren om hun dochter te laten besnijden, en die in een stad wonen, blijkt dat de ouders niet het voorwerp zullen uitmaken van pesterijen omwille van het niet-besnijden. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en wordt men enorm blootgesteld aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de radio. Het is echter verwonderlijk dat u, die sinds februari 2003 in Conakry woont, beweert dat u nooit affiches heeft gezien tegen besnijdenis in Conakry of campagnes op radio of televisie heeft opgemerkt die zich uitspreken tegen besnijdenis. (zie gehoor CGVS, p 32) U zou, gezien uw afkeer tegen besnijdenis immers vatbaar moeten zijn voor dergelijke campagnes. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien dat er in ziekenhuizen affiches tegen besnijdenis werden gehangen. Aangezien u verklaart dat uw dochter omwille van haar besnijdenis gedurende een maand in het ziekenhuis moest verblijven (zie gehoor CGVS, p 7), is het wel zeer bizar dat u dergelijke affiches nooit heeft opgemerkt. Dit wekt eens te meer vraagtekens over de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Verder blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat besnijdenis bij wet verboden is in Guinee. In 2000 werd er een wet gestemd, die expliciet genitale vrouwenverminderingen als een misdrijf vermeldt. De uitvoeringsteksten van deze wet werden in 2010 door de betrokken ministeries ondertekend. Dit vormt een belangrijke juridische basis die de vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt. Deze teksten voorzien gevangenisstraffen van 3 maanden tot 2 jaar evenals boetes (artikel 10). De straffen zijn uiteraard zwaarder in het geval van invaliditeit of overlijden van het jonge meisje (artikelen 12 en

13). De teksten laten de NGO's en verenigingen die op wettige wijze zijn geregistreerd op het Guineese grondgebied en die strijden tegen genitale vrouwenverminderingen eveneens toe om zich burgerlijke partij te stellen in naam van het slachtoffer voor alle bevoegde rechtbanken (artikel 15). De Guineese autoriteiten strijden actief en preventief tegen de besnijdenissen door sensibiliseringscampagnes en preventiecampagnes die worden gevoerd in samenspraak met internationale organisaties (waaronder de Wereldgezondheidsorganisatie) en nationale organisaties (CPTAFE, TOSTAN, PLAN Guinée, CONAG-DCF, AGBEF...) evenals met de Ministeries van Gezondheid, Sociale Zaken en Onderwijs. Dit komt met name tot uiting door didactische modules die bestemd zijn voor de scholen, seminaries voor de religieuze verantwoordelijken, deelnemen aan een dag van nultolerantie op 6 februari, campagnes met affiches in de stad en in de ziekenhuizen, en berichten via de radio.

In het licht van dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u bij terugkeer naar Guinee uw dochters niet zou kunnen beschermen tegen besnijdenis en dat zij alsnog zouden worden besneden.

Bovendien kan u niet hard maken dat uw jongste dochter (H.) (°2013), die in België werd geboren, zal worden vermoord in Guinee omdat ze bij de bevalling 'met de voeten naar buiten' kwam in plaats van met het hoofd.

U verklaart dat dit staat vermeld op het geboortepapier. (zie gehoor CGVS, p 32) Er dient te worden opgemerkt dat van u, die internationale bescherming aanvraagt, kan worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de inhoud van de documenten die u voorlegt. Op de 'copie d'acte de naissance' met betrekking tot uw jongste dochter (H.) staat immers niet in welke positie uw baby lag tijdens de bevalling. Op het 'rapport médical de sortie' staat dat u diende te bevallen via keizersnede maar niet dat het omwille van de ligging van het kindje was. Er is dus geen enkele reden om aan te nemen dat uw kind in Guinee enig risico loopt om vermoord te worden omwille van de positie waarin ze zich bevond toen u van haar beviel, aangezien u aan niemand dient te vertellen dat uw baby met haar voeten naar buiten kwam in plaats van met haar hoofd.

Uw bewering dat uw jongste dochter (H.) vermoord zou worden omwille van de positie waarin ze geboren werd, raakt dus kant noch wal.

Verder kan u ook uw vrees voor misbruik van uw dochters door uw halfbroer (A.), die u als kind heeft misbruikt, geen kracht bijzetten.

U verklaart dat u als kind werd misbruikt door uw halfbroer (A.) (gehoor CGVS, p.26). U verklaarde echter uitdrukkelijk dat dit seksueel misbruik niet de aanleiding vormde voor uw vertrek (gehoor CGVS, p.15) en uit uw verklaringen blijkt evenmin dat u voor uzelf een vrees of risico formuleerde bij terugkeer naar Guinee in verband met dit seksueel misbruik. U verklaarde wel dat u bang bent dat uw dochters door deze stiefbroer zullen worden misbruikt. (zie gehoor CGVS, p.15,26). U verklaarde in dit verband dat, wanneer u dient terug te keren naar Guinee u terug bij uw ouders moet wonen en dat uw halfbroer, die u als kind heeft misbruikt, daar ook woont. (zie gehoor CGVS, p 26)

Vooreerst is het opmerkelijk dat u stelde dat u bij terugkeer naar Guinee bij uw ouders zou moeten wonen, vermits uit uw verklaringen blijkt dat uw vader voor besnijdenis van uw dochters is (gehoor CGVS, p.17). Indien uw vader werkelijk voor besnijdenis van uw dochters was, zou men toch niet verwachten dat u – die radicaal tegen het besnijden van uw dochters bent - het vanzelfsprekend zou vinden dat u bij terugkeer naar Guinee uitgerekend bij iemand zou gaan inwonen die uw dochters wil laten besnijden.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat uw halfbroer, (A.), ondertussen gehuwd is. (zie samenstelling van familie, 5 halfbroers en halfzussen van dezelfde vader maar een verschillende moeder, opgemaakt bij de DVZ op 15/01/2013) Uit uw verklaringen blijkt dat iedereen die gehuwd is bij zijn echtgenoot woont en dat de rest bij uw vader woont. (zie gehoor CGVS, p 9) Het is dus onwaarschijnlijk dat uw halfbroer nog bij uw vader zou wonen.

Uit dit alles blijkt dat u uw bewering dat uw dochters bij terugkeer naar Guinee door uw halfbroer seksueel zouden worden misbruikt, niet plausibel is.

Voorts verklaarde u dat u de grenscontrole in de luchthaven van Brussel-Nationaal doorgekomen bent zonder dat u documenten bij zich had (zie gehoor CGVS, p 15). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat iedere passagier, op individuele wijze wordt gecontroleerd, zeker wanneer er minderjarige kinderen bij zijn betrokken. (zie SRB 'General – Procédure de contrôle frontalier à l'aéroport de Bruxelles-National (ressortissants non européens), Cedoca, 2012, p 3) Deze vaststellingen laten toe te concluderen dat uw verklaringen betreffende de manier waarop u naar België bent gekomen, en die een rechtstreeks gevolg zou zijn van de problemen die u verklaarde te hebben gehad in Guinee, eens te meer niet geloofwaardig zijn.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. U legt uw Guineese identiteitskaart voor. Er wordt echter op geen enkel moment in twijfel getrokken dat u de

Guineese nationaliteit bezit. U legt ook de Guineese geboortebewijzen voor van uw kinderen, geboren te Guinee, voor. Zoals reeds hiervoor werd vastgesteld stemt de leeftijd van uw man, vermeld op het geboortebewijs van uw oudste dochter (H.) niet overeen met de geboortedatum 10/08/1970 die u tijdens het gehoor bij het CGVS doorgeeft (gehoor CGVS, p.9). Dit is overigens ook het geval voor de vermelde leeftijd op de geboortebewijzen van uw andere in Guinee geboren kinderen, (A.M.) (11/03/2006), (M.) (21/10/2007) en (Haw.) (15/10/2011). Overigens hebben documenten in deze slechts een ondersteunende werking en vermogen zij niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. De geboorteakte van uw jongste dochter, (H.) (°2013) wordt op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken. Zoals reeds vermeld bevat het 'certificat médical d'hospitalisation' alsook de 'ordonnance medicale' met betrekking tot uw oudste dochter (H.) informatie die tegenstrijdig is met uw relaas. Het 'rapport médical de sortie' van uw jongste dochter (H.) (°2013) bevat informatie die op geen enkel ogenblik in twijfel wordt getrokken. Verder legt u medische attesten van uw dochters (M.) en (Haw.) voor, waaruit blijkt dat ze niet besneden zijn. Deze informatie wordt op geen enkel ogenblik in twijfel getrokken. U legt ook een medisch attest voor van u waaruit blijkt dat u besneden bent type 2. Uw besnijdenis wordt tevens op geen enkel moment in vraag gesteld. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 2. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13)

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld.

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert, in wat zich aandient als een enig middel, de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 57/7bis van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Zij erkent verschillende geboortedata te hebben gegeven van haar man, wijst erop dat zij nooit naar diens leeftijd vroeg en vraagt zich af hoe zij dit kan weten indien zij zelfs haar eigen leeftijd niet kent. Zij verwijst naar haar verklaringen tijdens het gehoor waaruit blijkt dat zij niet eenduidig kon aangeven wanneer zij stopte met school.

Verzoekster erkent dat zij zich vergiste over de data inzake de besnijdenis van haar dochter en het moment waarop haar man zijn mening over besnijdenis veranderde. Het is moeilijk om de juiste data te geven en dat zij dit niet kon, betekent niet dat zij de waarheid niet vertelde. Verzoekster verwijst naar een aantal paragrafen uit *“de Handbook on Procedures”*. Volgens haar begaat het CGVS een manifeste appreciatiefout door *“telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden”*.

Verzoekster voert aan dat het CGVS niet op concrete wijze de geloofwaardigheid van de besnijdenis van haar oudste dochter betwist. Het CGVS zegt dat het medisch attest dateert van juli 2010 terwijl verzoekster verklaarde dat haar dochter pas in augustus 2010 werd besneden. Tevens zegt het CGVS dat de naam van de arts niet op het attest staat. Het CGVS zegt aldus *“niet dat de oudste dochter niet besneden werd maar wel dat ze op een andere datum werd besneden”*. De naam van de arts wordt volgens verzoekster in Guinee niet op medische attesten vermeld.

Waar het CGVS stelt dat het vreemd is dat verzoekster nooit nadacht over eventuele gevolgen van een verblijf van haar dochter bij haar schoonfamilie en nooit maatregelen trof om haar voor een besnijdenis te behoeden, bewijst het CGVS niet dat haar oudste dochter niet werd besneden. Bovendien wordt in verzoeksters familie de moeder altijd op de hoogte gebracht als haar dochter besneden zal zijn, zodat zij niet bang was wanneer haar dochter naar haar oma ging.

Gezien verzoekster en haar oudste dochter werden besneden is er veel kans dat haar andere dochters bij een terugkeer ook *“besnijden zullen zijn”*. Het CGVS bewijst niet dat haar andere dochters *“niet door haar schoonfamilie zouden besnijden zijn”*. Verzoekster citeert een aantal van haar verklaringen uit het gehoor en doet gelden dat besnijdenis in haar familie traditie is. Tevens citeert zij een passage uit de landeninformatie in het administratief dossier omtrent besnijdenis (FGM), meer bepaald de golf van besnijdenissen in 2011. Verzoekster herhaalt dat zowel zij als haar oudste dochter werden besneden en complicaties kenden. Zij vreest hetzelfde voor haar andere dochters.

Volgens verzoekster is er een objectief risico op een besnijdenis van haar dochters. Het CGVS heeft het over een daling van de prevalentie van besnijdenis in Guinee doch baseert zich hiervoor op een radiogesprek met dokter Kouyaté dat weinig wetenschappelijk lijkt en is gebaseerd op nog te publiceren cijfers van UNICEF en UNFPA. Het recentste rapport van UNICEF van juni 2013 heeft het nog over een prevalentiegraad van 96%, gebaseerd op het laatste wetenschappelijk onderzoek van 2005. Wanneer het gaat over bescherming tegen besnijdenis moet men de vraag stellen naar de effectiviteit van deze bescherming. Er is een wet in Guinee die besnijdenis verbiedt, vervolging is mogelijk en er zijn ngo's die strijden tegen de praktijk. Er is echter nog geen onderzoek gebeurd naar het resultaat van de sensibiliseringscampagnes.

Verzoekster stelt dat *in casu* artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet speelt. Het CGVS moet rekening houden met het gegeven dat zij werd besneden, betwist dit niet en betwist ook de besnijdenis van haar dochter niet. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster bevestigt dat zij haar jongste dochter, uit trots en liefde, dezelfde naam gaf als haar oudste dochter. Haar zoon heeft ook de naam van diens vader.

Verzoekster voert aan dat gedwongen huwelijk in haar familie traditie is, wat niet wordt in overweging genomen door het CGVS. Zij werd ook gedwongen uitgehuwelijkt. Verzoekster wilde haar oudste dochter wel meebrengen maar dit was niet mogelijk omwille van de smokkelaar en de foto's. Zij vraagt zich af hoe het CGVS haar kan verwijten dat zij haar oudste dochter niet meebracht.

Verzoekster stelt dat in het medisch attest van haar jongste dochter wel staat dat deze ter wereld kwam via een keizersnede. Bovendien heeft verzoekster een litteken. Dit is genoeg in Guinee om te besluiten dat het kind met de voeten eerst naar buiten kwam. Er is verder geen informatie in het dossier over dit probleem. Nochtans is het in Conakry wel gekend.

Verzoekster citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Betreffende artikel 48/4, § 2, a) en b) verwijst zij naar haar relaas en hoger gedane uiteenzetting. Volgens verzoekster had bovendien een grondig onderzoek moeten plaatsvinden naar de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, c). Zij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 mei 2013 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in Guinee beantwoordt aan de in voornoemd wetsartikel gestelde criteria. Verzoekster citeert uit informatie, genomen van de website van de vereniging 'Intact' omtrent de praktijk

van besnijdenis in Guinee. Verder citeert zij uit een aantal persartikels omtrent het verkiezings-gerelateerde geweld dat zich in de periode van februari 2013 tot mei 2013 afspeelde in Guinee.

Verzoekster stipt nog aan dat het doel van de asielpprocedure niet uit het oog mag worden verloren, stelt een doorleefd relaas te hebben gebracht, verwijst naar een paragraaf uit *“de Handbook on Procedure”* en naar rechtspraak van de Raad waarin deze paragraaf wordt aangehaald.

2.1.2.1. Verzoekster legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota twee medische attesten neer betreffende haar dochter H. (rechtsplegingsdossier, stuk 15). Zij betoogt dat de misvorming bij haar dochtertje kan leiden tot problemen met haar familie en haar schoonfamilie.

2.1.2.2.1. Bij brief van 10 januari 2014 vraagt verzoekster de heropening van de debatten om haar verklaring ter terechtzitting te verduidelijken.

2.1.2.2.2. Verzoekster had overeenkomstig artikel 39/60 van de vreemdelingenwet de mogelijkheid om haar opmerkingen ter terechtzitting voor te dragen. Verzoekster maakte gebruik van deze mogelijkheid blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 december 2013. Derhalve dienen de debatten niet te heropend worden om verzoekster toe te laten haar verklaringen ter terechtzitting van 19 december 2013 te verduidelijken.

2.2. Verweerder legt, naast de nota met opmerkingen (rechtsplegingsdossier, stuk 6), door middel van een aanvullende nota informatie neer aangaande de veiligheidssituatie in Guinee, getiteld *COI Focus Guinee. De situatie op het gebied van de veiligheid*, opgesteld op 31 oktober 2013 (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. Betreffende verzoeksters verwijzing naar een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

2.3.3. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

2.3.4. De algemene bewering dat het CGVS een manifeste appreciatiefout zou begaan door *“telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden”* is geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de bestreden motieven en beslissing.

2.3.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.6. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van haar en haar kinderen hun voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen. Dit klemmt des te meer daar zij omtrent deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Zo legde zij in dit kader incoherente verklaringen af. Bij het CGVS beweerde zij dat de smokkelaar wel documenten had doch dat zij deze niet zag en nooit in handen kreeg (administratief dossier, stuk 4, p.15), terwijl zij bij de DVZ eerder nochtans had aangegeven dat zij reisde met een groen paspoort waarin een andere foto was opgenomen dan de hare (administratief dossier, stuk 14, verklaring, nr.35). Daarenboven legde verzoekster uiterst vage verklaringen af, daar waar zij niet in staat bleek aan te geven hoeveel haar moeder voor haar reis zou hebben betaald, evenmin kon zeggen onder welke naam zij zou hebben gereisd en niet kon aangeven met welke vliegtuigmaatschappij zij zou hebben gereisd (*ibid.*, nr.35-36).

De algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen wordt nog verder ondergraven doordat zij incoherente verklaringen aflegde over de duur van haar scholing en deze verklaringen, die aangaande haar dagelijks leven en vreemd aan het asielrelaas, aanpaste aan de vraagstelling bij het CGVS. Aanvankelijk stelde zij dat zij zeventien was toen zij haar scholing stopte. Vervolgens stelde zij echter in 2004 en na haar huwelijk te zijn gestopt met school, en dit omdat zij beide niet kon combineren. Geconfronteerd met het gegeven dat zij toen reeds twintig jaar was, stelde verzoekster zich te hebben vergist. Nogmaals gevraagd wanneer zij stopte met school, stelde zij in 2003 en op negentienjarige leeftijd te zijn gestopt met school (administratief dossier, stuk 4, p.3-4).

Verzoekster baseert onderhavige asielaanvraag onder meer op een verklaarde vrees voor een gedwongen huwelijk van haar oudste dochter, H., die zou zijn geboren in 2004, zou zijn besneden in 2010, in Guinee zou zijn gebleven en zou dreigen te worden uitgehuwelijkt door haar echtgenoot. Zij slaagt er echter niet in de bestreden motivering te weerleggen, daar waar wordt vastgesteld dat haar verklaringen inzake de leeftijd van haar echtgenoot niet stroken met de geboorteakte van haar oudste dochter H. Waar verzoekster de gedane vaststellingen omtrent de geboortedatum van haar man *post factum* tracht toe te schrijven aan haar onwetendheid ter zake, dient te worden vastgesteld dat deze uitleg niet kan worden aangenomen. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt immers dat zij, wanneer zij over de leeftijd van haar man werd ondervraagd bij de DVZ en bij het CGVS, nooit aangaf dat zij diens geboortedatum in wezen niet kende doch steeds concreet antwoordde op de vragen. Bovendien stelde zij, nadat zij bij het CGVS werd geconfronteerd met het gegeven dat haar verklaring bij het CGVS dat haar man is geboren in 1976 niet strookte met haar eerdere verklaringen dat deze was geboren in 1970, in duidelijke bewoordingen: *"Ja, je hebt gelijk, het is in 1970. Ik heb een fout gemaakt"* (*ibid.*, p.9). De verklaring dat haar man zou zijn geboren in 1970 kan echter niet worden gerijmd met de inhoud van de geboorteakte die zij neerlegt ter staving van de geboorte van haar oudste dochter en volgens dewelke haar man een pak jonger zou zijn (administratief dossier, stuk 17: documenten). Ten aanzien van deze geboorteakte kan nog bijkomend worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat hierin enerzijds uitdrukkelijk wordt vermeld dat deze zou zijn opgesteld op basis van de verklaring die verzoeksters echtgenoot aflegde als 'declarant' doch dat hierop anderzijds geen handtekening van deze 'declarant' is vermeld, en dit ondanks dat daartoe uitdrukkelijk de ruimte is voorzien.

Bovendien is het, gelet op verzoeksters verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat zij op dat ogenblik al tegen besnijdenis was en reeds wist dat haar schoonouders, die voor besnijdenis waren, beslisten over de besnijdenis van hun kleindochters, geenszins geloofwaardig dat verzoekster vooraleer haar oudste dochter H. zou zijn besneden nooit zou hebben nagedacht over de mogelijke gevolgen van een verblijf van deze dochter bij haar schoonouders. De blote bewering dat in haar familie de moeder altijd op de hoogte wordt gebracht in het geval van een besnijdenis kan aan deze vaststelling geen afbreuk doen, te meer daar zij bij het CGVS inzake haar schoonouders verklaarde: *"Ze doen wat ze willen doen en ze gaan het daarna zeggen (...) Ze vertellen het nooit. Ze brengen je niet op de hoogte. Ze denken dat het hun kinderen zijn"*. Bovendien stelde zij bij het CGVS niet enkel duidelijk dat zij wist dat haar schoonmoeder voor besnijdenis was, doch vervolgde zij tevens: *"Ik wist dat ze het zou doen. Ik wist niet wanneer ze het zou doen"* (administratief dossier, stuk 4, p.27-28). Hoe dan ook kan verzoeksters uitleg niet verklaren waarom zij voor de besnijdenis van haar oudste dochter hierover zelfs nooit maar zou hebben gesproken met haar man of haar schoonfamilie, en dit ondanks dat zij dacht dat haar man hierover hetzelfde idee had als haar (*ibid.*, p.27). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster maatregelen zou hebben getroffen om een besnijdenis van haar oudste dochter te voorkomen, minstens dat zij dit thema zou hebben aangekaart bij haar man en haar

schoonfamilie zodat zij een beeld zou krijgen van hun standpunten en hen desgevallend zou kunnen trachten te overtuigen.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat haar dochter in het dorp van haar schoonouders zou zijn besneden in augustus 2010, dat zij slechts in september 2010 terug naar Conakry kwam en dat zij vervolgens gedurende een maand in het ziekenhuis werd opgenomen (administratief dossier, stuk 4, p.15-17). Deze verklaringen zijn manifest in strijd met het neergelegde medische attest en medisch voorschrift (administratief dossier, stuk 14: documenten). Beide documenten zijn immers gedateerd op 21 juli 2010. Dat verzoekster zich zou hebben vergist omtrent de data betreffende de besnijdenis van haar dochtertje kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Dat zij zich dergelijke ingrijpende gebeurtenissen, die kennelijk afwijken van de alledaagsheid, niet beter zou herinneren is niet aannemelijk. Hoe dan ook laat verzoekster de overige vaststellingen inzake de neergelegde medische stukken volledig ongemoeid. Zij vermelden ten onrechte dat haar oudste dochter op het ogenblik van hun aflevering slechts vijf jaar was, hetgeen, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, niet strookt met de door verzoekster opgegeven leeftijd van haar dochter. Voorts staat op de medische documenten, die zouden zijn ondertekend door een arts, nergens de naam of stempel van deze arts vermeld. De blote bewering dat de naam van artsen in Guinee niet op medische attesten worden vermeld wordt niet gestaafd en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen, te meer daar op het voorschrift uitdrukkelijk ruimte is voorzien voor het plaatsen van de naam en/of stempel van de opsteller ervan. Dat verzoekster zich bedient van dermate bedenkelijke stukken doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht opgemerkt dat het bevreemdend is dat verzoekster haar jongste, in België geboren dochtertje, identiek dezelfde naam heeft gegeven als degene die haar oudste dochter zou hebben. Verzoekster komt in dit kader niet verder dan een loutere herhaling van de verklaring die zij hiervoor gaf bij het CGVS, hetgeen deze vaststelling niet kan ontkrachten.

De voormelde vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij in Guinee een dochter met de naam H. heeft, die zou zijn geboren in 2004 en zou zijn besneden in 2010. Aldus kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vrees voor een eventuele en toekomstige gedwongen uithuwelijking van deze dochter. De geloofwaardigheid van deze vrees wordt nog verder ondergraven doordat verzoekster hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens ook maar enige melding maakte (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster een dermate essentieel gegeven als een vrees voor een gedwongen uithuwelijking van haar dochter hierin zou hebben vermeld.

Bovendien blijkt uit verzoeksters verklaringen, zoals met reden weergegeven in de bestreden beslissing, dat zij, hoewel zij bij de aanvang van het gehoor beweerde dat haar oudste dochter dreigde te zullen worden uitgehuwelijkt, later, gevraagd waarom de familie van haar man haar dochter zoekt, stelde het niet te weten, hetgeen in schril contrast staat met haar aanvankelijke verklaring. Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster, indien haar dochter daadwerkelijk slachtoffer dreigde te worden van een gedwongen huwelijk, dit spontaan en consequent zou hebben geantwoord wanneer haar werd gevraagd naar de reden waarom men haar dochter zoekt.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoekster geen overtuigende verklaringen aflegde over de reden waarom haar oudste dochter (nu) zal worden uitgehuwelijkt, dat het, gelet op haar verklaringen inzake het profiel van haar man enerzijds en gelet op de informatie in het administratief dossier inzake het voorkomen van gedwongen huwelijken anderzijds, niet plausibel is dat haar man hun dochter zou laten uithuwelijken en dat er geen elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat haar familie of de familie van haar man de traditie om jonge kinderen uit te huwelijken genegen is. Tevens is het bijzonder opmerkelijk dat verzoekster haar oudste dochter, indien zij vreesde dat deze zou worden uitgehuwelijkt door haar echtgenoot, in zulke riskante omstandigheden zou hebben achtergelaten in Guinee terwijl zij haar zoon, ten aanzien van wie zij geen persoonsgebonden vrees of risico aanhaalde, wel meenam. Nog daargelaten dat zij incoherente verklaringen aflegde gezien zij

aanvankelijk stelde dat zij niet genoeg geld had (administratief dossier, stuk 4, p.7) om later ter verklaring van het voornemen aan te geven dat de smokkelaar aangaf dat hij enkel een foto had voor een jongen en de meisjes maar niet voor haar oudste dochter (*ibid.*, p.21), is het ongeloofwaardig dat dergelijke, puur materiële overwegingen zouden hebben opgewogen tegen de beweerde vrees dat haar oudste dochter in haar afwezigheid zou worden uitgehuwelijkt door haar echtgenoot.

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoekster incoherente en vage verklaringen aflegde over de plaats waar haar moeder, die haar man verliet om verzoeksters dochter te beschermen, zich precies bevindt en zij bovendien heeft nagelaten om contact op te nemen met haar moeder en zich via deze weg te informeren over het verdere lot van haar oudste dochter. Zo verklaarde verzoekster aanvankelijk niet te weten bij wie haar moeder verblijft, om even verder aan te geven dat deze verblijft bij haar ouders. Waar zij precies verblijft, wist zij evenmin (*ibid.*, p.6). Ondanks dat zij wel bleek te weten in welk dorp haar moeder verblijft en ondanks dat zij nog contact had met een persoon die zij vertrouwt in haar land (*ibid.*, p.6, 11-14), bleek zij bovendien met haar moeder geen contact te hebben opgenomen, blijkt uit haar verklaringen evenmin dat zij daartoe ook maar enige poging heeft ondernomen en gaf zij aan geen nieuws meer te hebben sedert haar vertrek uit haar land van herkomst, en dit ondanks dat haar moeder en haar dochter door de familie van haar man zouden worden gezocht (*ibid.*, p.20). Dat verzoekster naliet (te trachten) zich te informeren aangaande de evolutie van de problemen en de situatie van haar moeder en haar dochter, getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor deze voorgehouden problemen en doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vermeende vrees voor een uithuwelijking van deze dochter.

De vaststelling dat aan verzoeksters bewering dat zij in Guinee over een dochter H. beschikt die zou zijn geboren in 2004, zou zijn besneden in 2010 en zou dreigen te zullen worden uitgehuwelijkt geen geloof kan worden gehecht, doet, te meer daar zij deze feiten in het verzoekschrift herhaaldelijk en uitdrukkelijk koppelt aan de geuite vrees jegens haar jongere dochters, eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaring te vreezen dat deze jongere dochters bij een terugkeer naar haar land van herkomst riskeren te worden besneden in opdracht van haar schoonfamilie.

De geloofwaardigheid van deze verklaarde vrees wordt daarenboven op manifeste wijze ondermijnd doordat verzoekster herhaaldelijk en frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de essentie van deze vrees, en dit inzake het kernmoment dat zij in dit kader aanhaalde en dat het keerpunt zou hebben gevormd voor de vrees voor besnijdenis van haar dochter(s), met name het ogenblik waarop haar man onder de invloed van en na overtuiging door diens familie zijn mening ten aanzien van besnijdenis in negatieve zin zou hebben gewijzigd. Aanvankelijk beweerde zij tijdens het gehoor bij het CGVS dat haar man in juni 2012 haar schoonfamilie ging bezoeken en dat deze wanneer hij terugkeerde vertelde dat hij toch wilde dat hun dochter M. zou worden besneden (*ibid.*, p.17). Later tijdens het gehoor stelde zij echter dat haar man slechts in september 2012 toegaf aan zijn ouders om zijn dochter te laten besnijden en dat deze na september 2012 met hen akkoord was (*ibid.*, p.22). Even verder stelde zij dan weer dat de besnijdenis was voorzien in augustus 2012, dat zij en haar man dit weigerden en dat haar man vervolgens in oktober bericht kreeg, met zijn ouders ging praten en zijn mening veranderde (*ibid.*, p.30). Dat verzoekster dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zulk cruciaal element van haar relaas laat niet toe nog enig geloof te hechten aan de beweerde vrees voor besnijdenis van haar dochters.

Bovendien is het hoegenaamd niet aannemelijk dat verzoekster, of haar man nu in juni, september, dan wel oktober zijn mening zou hebben gewijzigd, nog tot in december 2012 zou hebben gewacht alvorens bij haar man weg te vluchten met haar kinderen. Deze vaststelling klemmt nog des te meer gelet op de verklaringen die verzoekster in dit kader aflegde, die worden aangehaald in de bestreden beslissing en waaruit blijkt dat haar schoonouders gedurende deze periode er iedere dag zouden hebben op aangedrongen dat verzoeksters dochter zou worden besneden, zodat zij haar dochter in principe op ieder ogenblik zouden kunnen komen halen. Tevens is het ongeloofwaardig dat verzoeksters echtgenoot, wetende dat zij tegen FGM gekant was, hun dochter niet zelf naar het dorp van verzoeksters schoonouders zou hebben gebracht indien deze daadwerkelijk voor besnijdenis was. Eveneens is het bevreemdend dat verzoekster tijdens het gehoor suggereerde dat zij wachtten totdat verzoekster zelf haar dochter naar haar schoonouders zou brengen, hetgeen, gezien haar standpunt tegen besnijdenis, geheel niet plausibel is.

Dit alles klemmt nog des te meer daar in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat uit verzoeksters verklaringen en de informatie zoals opgenomen in het dossier blijkt dat er sterke aanwijzingen zijn dat zij en haar man, in tegenstelling met wat zij voorhoudt in het verzoekschrift, niet uit een behoudsgezin milieu komen doch afkomstig zijn uit een progressief, intellectueel milieu.

Verzoekster is afkomstig uit een sterk verstedelijkt milieu en kreeg, zowel van haar ouders als van haar man, de mogelijkheid om te studeren, hetgeen er sterk van getuigt dat zij zich niet vastpinnen op de traditionele normen die in Guinee zouden heersen. Ook verzoeksters echtgenoot heeft overigens gestudeerd. Bovendien huwde verzoekster op negentienjarige leeftijd en dus niet op uitermate jonge leeftijd zoals dit gebeurt in traditionele families. Tevens heeft verzoeksters moeder in haar vriendenkring personen die goed bevriend zijn met dokters. Het profiel van verzoekster en haar echtgenoot maakt, in combinatie met hoger gedane vaststellingen, dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat verzoeksters echtgenoot haar dochters zou willen laten besnijden.

Gelet op het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in de individualisering van haar vrees (voor FGM in hoofde van haar dochters) aan te tonen, hetgeen nochtans een essentieel element is bij de beoordeling van haar asielaanvraag. De persoonlijke en gegronde vrees is immers van determinerend belang om als vluchteling te worden erkend. De loutere verwijzing naar de algemene situatie inzake FGM in Guinee kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters dochters bij een eventuele terugkeer naar Guinee daadwerkelijk dreigen te worden vervolgd.

Bovendien vermag de informatie die verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt aangaande de algemene situatie inzake FGM in Guinee geen afbreuk te doen aan de landeninformatie zoals gehanteerd door het CGVS en zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 18). De cijfers waarop de door verzoekster geciteerde informatie is gebaseerd inzake de prevalentiegraad van FGM in Guinee betreffen immers dezelfde als degene die worden aangehaald in de informatie van het CGVS (SRB "*Guinée: Les mutilations génitales féminines (MGF)*" van mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013), met name een enquête, gerealiseerd in 2005 waarin sprake is van een prevalentiegraad van 96 %. Als dusdanig doet deze informatie geen afbreuk aan de door het CGVS gehanteerde informatie, dewelke is gebaseerd op recentere informatie en conclusies, zoals onderzoek gevoerd tijdens een missie eind 2011 en de verklaringen van dokter Kouyaté, gesteund op (zij het nog niet gepubliceerde) cijfers van UNICEF en UNFPA. Voor zover verzoekster de verklaringen van deze persoon betwist en in twijfel trekt, dient te worden vastgesteld dat zij geen begin van informatie bijbrengt om deze te weerleggen of te ondergraven. Verzoekster dient aan de hand van concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het CGVS zich steunt incorrect is, hetgeen *in casu* niet het geval is. Aldus wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat de mentaliteit ten opzichte van FGM in positieve zin is gewijzigd, alsmede dat er een enorme terugval is van het aantal vrouwenbesnijdenissen in Guinee, en dit dankzij de gecoördineerde acties van de overheid en van ngo's. Deze daling van de prevalentie van FGM blijkt overigens eveneens duidelijk uit verzoeksters eigen verklaringen bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.27-29). De praktijk van besnijdenis in Guinee is voorts sedert 2000 bij wet verboden, in 2010 werd de belangrijke juridische basis gelegd die vervolging door de autoriteiten mogelijk maakt en ngo's kunnen zich burgerlijke partij stellen voor slachtoffers van FGM voor alle bevoegde rechtbanken. De Guineese autoriteiten strijden actief en preventief tegen FGM door sensibiliserings- en preventiecampagnes, en dit in samenspraak met tal van internationale en nationale organisaties, alsmede met verscheidene ministeries. Het is daarbij niet aannemelijk dat verzoekster, zoals zij voorhield bij het CGVS (*ibid.*, p.32), niet op de hoogte zou zijn van voormelde wetgeving en van de talrijke acties en campagnes tegen FGM, te meer gelet op haar verklaarde tegenkanting tegen deze praktijk en gelet op het gegeven dat zij van verstedelijkt gebied afkomstig is. In de bestreden beslissing wordt in dit kader tevens met reden opgemerkt dat meer en meer ouders, vooral in stedelijk gebied en intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter besneden zal worden en dat het aldaar mogelijk is om te zorgen voor de omstandigheden om de besnijdenis van hun dochter te voorkomen. Het is noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen het platteland en de stad. Ouders die in een stad wonen en weigeren hun dochter te laten besnijden, zullen daarvan geen ernstige gevolgen ondervinden. Zij worden niet gepest, niet formeel bedreigd, niet gediscrimineerd op het niveau van werk en niet onderdrukt door de overheid. Ook is het risico dat zij zullen worden uitgesloten van hun gemeenschap of familie beperkt. In de steden zijn de mensen niet erg gericht op het besnijden en is er een enorme blootstelling aan campagnes die gericht zijn tegen besnijdenis, vooral via de media. Aldus toont verzoekster hoe dan ook niet aan dat zij in Guinee niet kan instaan voor het beschermen van haar dochters tegen FGM, zeker in een stedelijke omgeving.

Wat betreft haar vrees voor een eventueel misbruik van haar dochters door haar halfbroer A., dient te worden vastgesteld dat verzoekster, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar beweerde vrees jegens haar man en schoonfamilie, in het geheel niet aannemelijk maakt dat of waarom zij zou moeten terugkeren naar de woning van haar ouders en evenmin aantoont dat of waarom zij en haar echtgenoot hun dochters niet tegen dergelijk misbruik zouden kunnen beschermen.

Verzoekster toont evenmin aan de hand van concrete gegevens aan dat haar jongste dochter in Guinee zou worden gedood omdat zij in België bij de bevalling in stuit lag en via een keizersnede ter wereld kwam. Wanneer haar tijdens het gehoor bij het CGVS erop werd gewezen dat niemand in Guinee ervan op de hoogte was dat haar jongste dochtertje met de voeten eerst is geboren, beweerde zij ten onrechte dat dit vermeld staat op het geboortepapier (administratief dossier, stuk 4, p.32; stuk 17: documenten). Niet enkel is het bevreemdend dat verzoekster blijkbaar niet op de hoogte was van de inhoud van de stukken die zij zelf neerlegt ter staving van haar asielaanvraag, doch tevens is het bevreemdend dat verzoekster dit aanhaalde als reden aangezien zij niet aannemelijk maakt dat of waarom zij dit document in dat geval zou (moeten) tonen in Guinee. Wanneer zij hierop werd gewezen, stelde zij weliswaar dat zij beviel met een keizersnede en een litteken vertoont doch vervolgens geconfronteerd met de vaststelling dat er toch meer kinderen worden geboren met een keizersnede, ook indien deze goed liggen, en met het gegeven dat het feit dat een keizersnede niets te maken heeft met de ligging van de baby, erkende verzoekster dit en bleek zij niet over elementen te beschikken die erop wijzen dat haar dochtertje ingevolge het loutere gegeven dat deze middels een keizersnede ter wereld kwam bij een terugkeer enige vrees zou dienen te koesteren (administratief dossier, stuk 4, p.32). Waar verzoekster in het verzoekschrift *post factum* tracht te laten uitschijnen dat het ter wereld komen middels een keizersnede genoeg is in Guinee om vervolging te riskeren, vindt dit aldus geen steun in haar verklaringen bij het CGVS. Bovendien brengt zij geen begin van informatie bij ter ondersteuning van haar beweringen ter zake, en dit ondanks dat dit volgens haar in Conakry een welgekend probleem is.

De door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in het administratief dossier (stuk 17) vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, dewelke door haar niet worden weerlegd of betwist en derhalve door de Raad worden overgenomen, geen afbreuk te doen aan het voorgaande. In dit kader kan worden benadrukt dat verzoekster de pertinente en terechte motivering inzake een mogelijke herbesnijdenis in haar hoofd evenmin aanvecht. Zodoende zijn er geen redenen om aan te nemen dat zij zulke herbesnijdenis riskeert.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde medische attesten van verzoeksters in België geboren dochtertje H. (rechtsplegingsdossier, stuk 15), dient, nog daargelaten dat in deze medische attesten wordt gesteld dat de aandoening van verzoeksters dochtertje relatief vaak voorkomt op deze leeftijd en dat de verwachting is dat deze spontaan zal verdwijnen, te worden opgemerkt dat de hierin opgenomen informatie geen uitstaans heeft met verzoeksters asielrelaas en dat verzoekster zich in haar aanvullende nota beperkt tot de algemene en hypothetische bewering dat de hierin opgenomen informatie "*kan leiden tot problemen met haar familie en haar schoonfamilie*", zonder ook maar enigszins uit te werken of aan te tonen dat, waarom of op welke wijze dit tot problemen aanleiding zou kunnen geven en zonder dit te onderbouwen of te staven aan de hand van concrete elementen of informatie. Aldus is er *in casu* geen reden voorhanden om toepassing te maken van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de uiteengezette asielmotieven en haar argumentatie dienaangaande, toont zij, gelet op de *sub* 2.2.6. hieromtrent gedane vaststellingen, niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zowel uit de SRB "*Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid*", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie') als uit de informatie die verweerder door middel van een aanvullende nota wordt neergelegd en die in dezelfde lijn ligt als voormelde landeninformatie, meer bepaald de *COI Focus Guinee. De situatie op het gebied van de veiligheid*, opgesteld op 31 oktober 2013 (rechtsplegingsdossier, stuk 13), blijkt dat Guinee in 2012 en 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. De informatie en de persartikels die verzoekster opneemt in het verzoekschrift kunnen op het voorgaande geen ander licht werpen aangezien er enerzijds ook in de informatie van verweerder sprake is van interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden en anderzijds deze artikelen niet aantonen dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus is er geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in Guinee zodat er ten

aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Nog daargelaten dat rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde heeft (zie *sub* 2.2.3.), kan niet worden ingezien hoe verzoeksters verwijzing naar een arrest van de Raad van 17 mei 2013 afbreuk zou kunnen doen aan het voorgaande aangezien in het betreffende arrest eveneens uitdrukkelijk wordt gesteld dat de situatie in Guinee niet van die aard is dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. Evenmin schendt de bestreden beslissing, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.9. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet evenmin worden aangenomen.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS